

Древо життя

Леонід Первомайський

Побите бурями незламне древо!
В осіннім лісі на глухій поляві
Підводиш ти в холодне хмарне небо
Свої вузласті руки величаві.

Підводиш ти свої зчорнілі руки,
Неначе підпираєш тло безкрав,
А вітер з стогоном жалю й розпуки
Іржаве листя з тебе обриває.

Скажи, чого ти посмутилось, любе?
Адже не всохло ще твоє коріння,
Адже лиш мить одну, мій зелен-дубе,
Тривало на землі твоє горіння!

Хоч той вогонь твою порізав кору,
Ще сила в глибині твоїй дрімає,—
Ні болю, ані скарги, ні докору
В твоєму серді дужому немає.

Твої могутні, голі, чорні віти,
В іржавому дранті чи золотому,
Не раз вони ще будуть зеленіти,
Перемагаючи зимову втому.

Тебе обміє знов травнева злива,
Навколо себе ти побачиш квіти,
І на світанні горлиця щаслива
В гіллі твоєму буде вуркотіти.

Так обіймай же, дубе, небо темне
І землю всю приймай в обійми дужі,—
Закорінивсь і жив ти не даремно,
І вистояв серед вогню і стужі.

Нема для тебе забуття і згуби,
В тобі не пригасає віща сила,

Бо ти не пам'ятаєш, зелен-дубе,
Про блискавку, яка тебе спалила.